

af härligaste! Här efter nu är ännu händes vackra lärar som den
och noch molnigt vädjde till dem och allmänna undanför
herron. Här efter nu är det vackrast att se förstående mera nu
med jordområdet från världen bort —

Litterär Tidning.

N:o 33.

Onsdagen den 24 April

1839.

Elegi.

Över trädens, över bergens toppar
Mer och mer den kalla dimman droppar,
Frostens anda ifrån björk och al
Skakar löfven ner i hvarje dal,
Hemsk och sval.

Ständ till vemod sångens luta klagar,
Ack, J glada, ljusa sommardagar!

Såsom kvällens purpur sjunker ner,
Sjunker också bilden utas er
Mer och mer,

Lärlan, glädjens bud bland våra byar,
Se hon flyr uti de mörka skyar,
Lennar ängen qvar med vissna strän,
Redan skygg för nordanstormens dán
Långt ifrån.

O! dröj qvar, du lilla, blott till kvällen:
Sjung en sång — den sista — hur på hällen
Här jag lycklig med en flicka satt,
Glättigt växlande, en manskensnatt,
Skämt och spratt!

Himlens strålar på guitarren lekte,
Dunkla lockar hennes Kinder smekte:
Ån hon såg mot skyn och tycktes be
Ån hon log . . . o! så blott Englarne

Runna le, —

Väsen, du som emot himlen svingar,
Mött af stjernor, lyft på andevenigar,
Eterns ålskling, lilla Lärka! styr
Till det land, der vårsol ännu gryr,
Glad och yr!

Oeh förtälj der i de rika lunder
För hvar vandrare det sköna under,

Som jng sett, och skynda dter se'n,
Hit när våren mälar himmelen

Klar igen.
Då på berget ser jag henne dter;
Och jag ler och bannas — men förläter —
Eller . . . Gud, Du som oss livet gaf!
Kanske och en krans hon lägger uf

På min graf?

H, S — g.

Plock-gods.*)

(Till Broer — —)

Kommer du ihåg fabeln om fjärilen och masken? Fjärilen slog
ut i solinset och varn allmånt bifall; man märkte icke, eller
låsfade kanske icke märka, att det endast var stoft, som för-
göllde hans wingar. Och fjärilen fick se en mask, som frålade
på marken, och fjärilen sade: "hvard gagn gör väl du, stacars
krat?" Masken teg. Men solen gick ned, och det varde natt,
och mörket tog bort all fjärilens grannläkt. Men se — nu
låg den lilla masken och blänkte, som en himmels fjerna;
Det var en lysmask.

Wer du hvarad jag gör, när jag ser sådane der högmodi-
ge och inbillse narrar? Jag låter dem högmodas, jag läter
dem vara inbillse . . . men jag tänker på sadesayen: de som
sträcka sia kavprakast upp i vädret, äro — sasom du väl vet
— de tommask.

Basiliken. Så snart detta konstiga diur fick syn på sig
herself — men det kledde ej så lätt — förlorade det genast sitt
gift. Så Broder, är det också med våra fel, blifvo vi förlorade
dem, varse, så funns wi ännu, räddas.

Är det hårdt att göra godt och få回报 till den? ehh nej!

* Ut regen och andras fatabur.

Men att få i förbindelser till den, som icke är vård en godhetsbewisning — det är hårt, det är odråligt.

Tadlaren — han som ser grandet i sin broders öga, men icke hjälken i sitt eget — gif akt på honom, och du skall finna att han minst häcklar de fel, som han sself eger.

Ingen af qwinna född, åsven den dygdigaste, eger nog med att uppträda på verldsteatern — utan maff: Verlden är ond.

Hos ett hedniskt folkslag brukade man vid måltiden lemma en stol ledig, för att påminna om Guds allestadies-närwarelse. Trod du, att det är af samma stäl man nu för tiden lemmar så många stolar tomma i kyrkan?

En hda rana är ett förstoringsglas framför personliga dräder: hvarje fläck på desamma synes derigenom såsom en pöl, hvarje hüpunkt åter såsom en meteor.

Du är sorgen, Broder, Men arb e ta! Naturen gör det till behof, Samhället till pligt, Wanen till nöje — och natur.

E — én.

Neerolog.

Bengt Fr. Fries

föddes i Helsingborg d. 24 Aug. 1799. Fadren Stadsphysicus dersådes And. Peter Fries. Blef inskriven såsom Student i Lund 1810 och, sedan han åren 1821 och 1823 disputerat, blef han sfinämnde år Prom. Phil. Magister. Docens i Naturalhistorien 1824. Ausfälldes 1826 tillika som Extra Batalions-Läkare vid Skänkska Dragon-regementet. Medic. Licentiat 1827. Anatomiæ Docens i Lund 1828. Blef 1830 den 5 Mai till förordnad Regementsläkare vid schwämmende Neg., hvilken tjänst han till 1831 innehade. Förestod 1831 Historiaæ Naturalis Professionen i Lund, och utnämndes i Nov. s. å. till Zoologæ Intendent vid Naturhistoriska Riks-Museum i Stockholm, samt erhöll Professors fulmägt. År 1833 anträddes han en utländsk resa i affigt att lära känna de större Zoologiska Museer i Europa, och för att efter inhemitad kändedom om deras organisation lättare kunna bedömma Riks-Musei i Stockholm ståndpunkt och tillägna det de fördelar, som tid och erfarenhet inför vid de förra; åsvensom att dels med nämnda Museer dels med enställda Samlare, upgöra ömsesidiga utbyten af Naturalier, samt winna personliga relationer och bekantskaper för framtiden. Resan skedde dels på Wetenskaps-Academien egen bekostnad, dels genom friwillig subscription af flere dels Ledamöter och anträddes d. 31 Mai öfver Ostad till Greifswald, Berlin, Halle, Frankfurt am Main, Paris, Brüssel, Lüttich, Leyden, Amsterdam, Hamburg, Kiel och Köpenhamn, samt öfver Malmö till Stockholm dit han återkom d. 15 Nov. s. å. med fullkomligt wunnet åndamål. Väades till Led. af Wetensk. Acad. d. 4 Febr. 1837. Han ordnade Riks-Museum i

det nya local, gjorde sfinämnde år en resa till Bohuslänska Skärgården hvorifrån han med rika utbyten återkom. Han hade åsven beledsagat Prof. Zetterstedt på en resa till Tornedals lappmark. — Prof. Fries studerade först Entomologi, sed an Ornithologi, sist och med förkärlek Ichtyologi, hvilken kunstsgren han, med undantag af den berömda Nilsons Synopsis, till hwiiken Fries gjorde tillägg och lade viktiga upplysningar, försz efter Linné med största framgång bearbetade. — Till hans efterträdare sättes Wet. Akad. kallat Doctor Sundwall, hvilken, till allmän förväntning, af Medicinska Faculteten avisades, när han var på vägen att bli en prydnad för Uppsala Akademi.

Skrifter:

Observationes Entomologicæ. P. I. Lund 1824. 4:o. — Årsberättelser om nyare Zoologiska arbeten och upptäckter, lemnade till K. Wetenskaps-Academien åren 1832 m. fl. — Beskrifning öfwer nya Insecter från Columbien i Werenss. Acad. Handl. för år 1833. Åsven särskilt tryckt i Stockholm 1834. 8:o. — Skandinaviens Fiskar. — Åsh. i Wigmans Archiv. m. m. —

Fitteratur.

Synonymiskt Handlexicon öfwer Lat. spr. af Pr. L. Ramschorn. Öfw. af J. O. L. Granstadt, tilldel och i åtsk. omarbetadt af A. Törneros. Ark. 1—13.

(Forts. fr. № 27.)

Vi harva nu uppgisvit de, enligt vår insigt, enda möjligheterna för någon slags regelbundenhet vid bestämmandet af synonymfamiljerna). Det arbete, som utgör föremålet för vår uppsats, synes åsven — på den införskräckning här, som måst föranledas af arbetets ringa artdryghet, samt nä

* Man kunde mot en sådan regelbundenhet anmärka, att den är tillkonstlad, osäker och ytlig. Vi harva — kunde man påstå — begått den plumpa origitgheten att vilja göra synonymikens avordning beroende af en ordbok, hvilken hielst altid är underkafad förändring och förbättring; odugligheten af en sådan grundval för en felsbeväende kunstsgren måste vara uppenbar för hvar och eu. — Men detta infast förfaller derigenom, att vi bundit slägtbildningen icke owilligt vid phænomenet af en sådan ordbok, utan vid dess idée. "Nå!" — rovar man — "hwarföre då alls stanna vid ordboken? Hvarföre ej genast gå bortom denna, omedelbart till idéen? Regeln hade då blifvit sammare, wetenskapligare: 'Samma ställ sådana ord, som hör till samma begreppskrets, och deraf utgöra sarskilda modifikationer!' Då hade —" Ursäkta, ihr Gestrengheit! Ni öfwerhoppar ob med anmärkningar. Vi hänvisade till ordboken af tvåanne stäl: först, emedan hon är den naturliga utgångspunkten, hvarifrån nybegynnare i Latinfristning föranledas till synonymista undersökningar; för det andra, emedan vi ville frälsa synonymiförfattaren från ett willrädigt famlande efter affiniteter bland en oöfverkäfflig ordmåsa. Den regel ni nu behagat uppställa, synes ob — mit Erlaubniß zu sagen — föga bestämmande och icke på detta sätt antaglig; men att härom disputera med er, eller nu uppträda några vidare invändningar, skulle föra os för långt och åsven leda till omsägningars; deraföre — farväl!

gra wisa, från det Tyska ursprunger mähandå förklarliga, olif-
heter — vara byggd på ungefär enahanda grunder: des høg-
sta syfte tyckes warit att tjena Latinfriswaren". Derigenom

* Att det härutti kommit vår önskan serdeles till mötes, be-
höswa wi ej säga, då wi förut urtalat vår mening om det
stora behovet och den väsendligen nötion af en synonymisk
företrädesvis för Latinfrisning. Af os förbehållna skäl, samt
på det ingen måtte misstörta hvad i förska afdelningen af
denna uppsats utrades om synonymiska kunskapers företrä-
de vid Latinfrisning framför åsven en förra "belägenhet i
scriptores," — finna w hår nödigt erinra, att wi genast
på stället inskränkte detta företräde till blotta fragan om d t
materiell språkbegagnandet: det har således synbarli-
gen aldrig warit vår mening, att wilja nedfatta nödvändi-
gheten af litteraturens lefande studium och i stället sub-
stituera synonymiken såsom ensam tillräcklig att fabricera
fullständiga Latinister. Orimligheen af en sådan mening,
är åsven för uppenbar, för att någon på allvar skulle fun-
na tro os i stand att hysa den. Icke förlär blotta glosrig-
heter till bildande af en verkligt Latinist: meningarne
måste derjämte vara växla i rena och lediga former med
clariſſa rörelser och vändningar. Den orimligheen, den
naturlighet, som är första välföret för en sådan vårt, ute-
blifwer utan twifvel, så framt ej sribenten genom flitigt
studium af språkernas litteratur tillregnat sig färdigheten att
tänka omedelbart på Latin, d. v. s. låta sina tankar ge-
nast vid deras födelse (deras framträdande under beständ-
form) antaga Latinisk drägt. Men denna färdighet är likväl,
seusam, ej mindre osäkrig, att upphöva allan rätsfär-
digher, än synonymiken. Ty lika nödvändig, som förmä-
gan att tänka på Latin, är den att tänka Latiniskt; bilden —
förhållande sig till den förra som smaken till den
productivea själkskaffen — skall uträcka, att man i de tänkta La-
tiniska uttrycken icke tänker några andra tankar, än de gamla
clayernerna i dem tänkte. Då således den förra strax har
i ill hands latiniska drägter åt tankarna; så syrer den sedanre
härvid så att hvarje tanke blir kladd i blott den rätta,
honom conventionelt (säsom faken presenterar sig i
från wår ständpunkt) tillhöriga drägten. Det är för-
ernädet af denna sista förmåga, som vi, i hvad den rör
ordvalter, onse synonymiken vara det nästan uteslutande
medlet och läsningen af författare, om ej bedrifwen i rig-
tigt osantlig seala, öfwer hufwud ingalunda tillföllestigande
säsom sådan, d. v. s. endast såsom ett slukande af fak-
tinehållet utan grammatis och synonymisk bestuning. Det
är sannt, att den sorts folk som på sikt sät fullpropa sig
med osmält Latin, mestadels lyckas att språka förräffligt —
så länge de atnöja sig med att blott citera sentenser ur de
gamla; men begynna de att rita ut på sitt hand — då fall
man få höra från den wiga munnen repeverade utbrott af
de mest horrida barbarismer, utan att det direcera tankandet
på Latin förmåre bewara de wärde talarne för sådant. De
ledas i sina språkföretag blott af en osäker känsla: den med
synonymiken hemmashadde deremot af ett klarl metande.
Det kan utan twifvel hända, att de förra mängen gäng rä-
fa rätt; men det kan knappast hända, att den sedanre räkar
ordt. Till att öfvertyga kleurrgone, pläga exempel wa-
ra tjenligast. Antagom dersöre, att en person af altrabästa
coalitet bland det nämnda släger, så preparerad genom fö-
regående Latinläsning, att han obrydd kan på Latin werk-
ställa hvilka tankar som häldst, — skulle på samma språk gif-
va en tanke, som i Swensk öfversättning komme att lyda
ungefär så: "dagliga erfarenheten lärer os nogamt, huru
allmän förhållningen är ibland mennisforna". Huru, lätt
kunde det ej inträffa, att denna tanke finge följande utseende:
"quotidiana experientia satis edocet quam sc! I
stället att då, såsom tänkmästarnas mening var, utmärka
den passiva aktiferingen på lifvet och händelser-
na såsom grunden till vår kunnedom af mänskliga fälskhe-
ten; har han för denna insigt angifvit en annan källa, neml.

har åsven Latinläsarens intresse i det närmaste blifvit om-
fattad, emedan de efter modersmåls Latiniska ordboken bildade

det dagliga anställandet af egena prof och rön. Det visida tilgreppet af ordet experientia förhindras ej
deraf, att den förestälde personen trolien många gånger
hos Cicero förut sett de räta guldålders-uttrycket vita, his-
toria, exempla ("plena exemplorum est vita" etc. "exemplis referata historia" etc. "Urbs illa te exemplis augere potest". Off. I, 1.) Samma experientia
eller experimentum torde mannen mähandå ännu en gäng
misbruks i en sådan här tanke: (försvenuskad): "erfarenen-
ten af dygden drog mig med hänsynsande magt till des dyri-
fan"; ehuru, då här menades en estetisk erfarenhet, uttry-
ket bort blixta t. ex. semel libata virtus nescio qua me
dulcedine cepit ad suaque studia rapuit, eller mer pas-
sion sensa virtutis quadam honestissima voluptate, mira-
bili animus ad bona studia etc. Experient. och
experim. påska ej om den abstracta dygden, till och med
da fragan är om lo gisk (— som ger objectiv infift: —
wi pâminna här om andra noten till näktförgående delen af
wår uppsatts), der annars dessa ord ha sin plats (nämli. när
erfarenheten är activ); man söker sig åsven der annan mi-
vägt t ex. ut primum cognovi, quantus sit in virtute
splendor etc. Mängen gång är det likgiltigt, med hvilka
modificationer man tänker sig faken; vigtigt ligger endast
derpå, att uttryck och tanke öfverensstämma, så att
den sedanre med sakerhet uppförer sig af det förra. Mö-
ligheten emellertid — ja! lättetet of att missförhållanden
härvid kunna inträffa faller i öppen dag, då man besinnar,
att, ehuru ifrigt en sådan sanslös läsare, som den nämnda,
kan ha öfvan fitt Latinistiska tänkeri, så började han
likväl åt tänka på Swenska före innan han blef mög-
lig att göra det på latin; genom detta försieg å modersmålets si-
da har mycket i det unga hufwudet gestaltat sig annorlunda än
der med en omvänt ordning skulle blixtit en ikara fördomar
hafvader befästat sig, hvilka emifas att hålla stånd mot den ra-
skaste stormning från Latinets sida (så wida nämli. denne
utfördes blindt, på det ofwansagda viset). Så — för att
fortsازande hålla os wid ett enda exempel — är han wan-
att i ordet erfarenhet tänka sig ett omfattande, något swä-
wande innehåll (nämli. utom fura hufwudbemärkelser —
hwaraf 2 formela; erfarenheten i sitt skeende, sif. hufwa-
fornimandet, och erf. sif. personlig egenskap; 2 rela: en
subjectiv, hvad någon wijs person erfari: en [delad] obiec-
tiv, sinnenverlden eller verkligheten (res ipsa) i mos. af
fornuftens region eller ett a prioristi antagande — åsven nä-
stan af hwardera 8 underbetydelse, hvilka alla i Lat. tide
fordra särskilda uttryck): hela detta innehåll intägger han nä-
turligen också i hvarje Latiniskt ord, som man från börjat
lärt honom att öfverfatta med erfarenhet; och ingenting fö-
rrer vid Latinläsningen hans menlös tro på denna föreställ-
nings riktighe; ty när experient. &c. förekommer, så tve-
ker han det oftast gär bra, att dervid tänka desamma, som
han brukade tänka vid Swenska ordet erfarenhet, och när
detta sista i Lat. mosfwaras af andra uttryck, så ihägkom-
mer han antingen icke något experient. — och reflecterar
då begripligtvis ej heller på des öfvenlighet här — eller,
påmind derom, anser han ett annat ord på stället vara
waldt endast "orationis variandas causa", eller märker
han ändligen mähandå ej alls, att hos hans författare är
fråga om någon erfarenhet. Ett besrielserwerk måste dersöre
företagas — besrielser från de Swenska fördomarnas
Latinförfryckande wälde; och de enda radicale bestiarne hetera —
Grammatika och Synonymik. Den sista ställ, i stället
för det afslankade godincket, gifvo os lagar, som bestäm-
ma, hur påska innehåll wi ha rättighet att inlägga
i de enskilda glotorna: hon är således en lär- och lagbok
för att tänka Latiniskt. Des städganden inhämtas till en
början naturligast och lättast succéssivt, i mon af behofwer;
tills inom kort de intressanta uppäckterna locka till undersökningar åsven debutom. Då hon hunnit såsom lefsvande

Nägterna merendels uppsöka dem, som befincas af den andra planen. Är nu arbetet, såsom det sines, hufwudsakligen öfverens med os beträffande helsva slägernas så mæs ingen-tina falla mera af sig hielst, än att hvarie slägt bort utgöra en enda och siefständig grupp. Men i båda afseendena förvirrades detta af vår Rommehornska Synonymik. Först och frist fönnas olika slägter icke så sällan sammanväck de i ett släktag, blot at den anledning, att något ord af den ena slägten, med en divergerande betydelse förekommer i den andra. (Vid ett exempel härpå, s. 5, der Agmen och Exercitus blifvit jemno-dnade med Aries, Acumen, Cuspis, Muero, för den ena betydelsens af Aries skull, förekommer tillika den vanhändigheten, att både Agmen och Exercitus åtvensten den dermed synonyma sidan af Aries, — ware sig af slump eller med sitt — blifvit vid förklaringen aldeles förligängna.) Detta förskarande, utan twifvel föranledt af ett, i vår tanka oudigt nit om rummets besparing, är likväl icke consequent vidhållit: man ser emellanåt det egentligen rätta iakttaget, att ett med flera familjer bestyrkadt ord, i stället att hopydra ga dessa till en, sifst sonderspringer, arraheradt till hvarde-rå af dem. (Ex. Habere i betydelse hålla, anse för, brewid Ducere s. 141; i bet. ega brewid Possidere s. 291.) Fölkskare, än det nämnda sammansländet af slägter, och siedande mot sifstwa synonymikens idée, anse wi det motsatta, här gjorda afseger, att sammna slägt någon gång förekommer splittad i flilda partier. Hwafire har t. ex. s. 7 Adeo och Tam blifvit ställda ensamma, under det Sie och Ita förmöldigen komma att utgöra ett eget släktag i andra häfter? Dessa båda grupper sifja sig ej mera från hvar-ondro, än t. e. Equalis eller Par från Similis, hvilka sist-värnna likväl s. 13 så sätt tillsammans? Då annars s. 52 Ferrei fällt sälla sig till orden som betyda falla (Cadere &c.), eburu det aldrig i och för sig, utan endast i sammahang med andra ord, kan så en bemärkelse som till stener liknar denna; så tyckes man icke alltid warit lika nogräknad med ordbemärkelsernas närskyldhet. I allmänhet anse wi slägterna håd're böra tilltajas för kora, än för sim; emeden meningen med en synonymik just är den, att samla allt likartat på ett ställe för att lättta öfwerblicken, — det mest närbestägtade kan och bör i alla fall hållas närmare tillsammans genom att slägten fördelas i flera grenar; — ossall från denna grundsats är att närmra synonymiken till ett alfabetiskt Lexikon, och så-dant bör undvikas.

(Forts.)

ingå i tänklandet, upphör naturligtvis för hufwudändamålet des behöflighet sä som bok. Någon annan nyttja hafwa vi icke från början tillagt synonymiken. Men att den nu i tillkommer henne, hafwa wi trooligen alt för länge uppehöllit os med att wiss, da den mentliga fölsden af bristande eller felaktig synonymisk kunskap, genom längt mera rasande exempel, än våra ovan dictade, bestyrkes i werkligheten, at så mänga, frar föregående århundraden efterlemmar de Larinska böcker, hvilka, eburu skrifa af män, som genom lifslang läsning af Romerska författare flutligen lyckats bli så fullständiga öfversatta pa Latin, att de icke blotter fermia kunde tanka, man trooligen med ennu större virtuositet drömma pa detta yrak, — dock mittas om ju mæs motsatsen af den elocipiter.

Kyrko-Posten. Tidsskrift utgivne af Presterliga Litte-ratur-Sällskapet ur Skåne. No 1—3. Christianstad 1838. 96 f 8:o.

Företaget är mera losvärde än intressanter. Öfver det mihöje med diskelliga förhållanden, som i de flesta af tidsskriftens artiklar gifver sia lust, tillhör det icke os att döma; men wi torde så utvärfa den enka önskan, att partisjone och bitterhet måtte lemnas å sida, th sädant är sällan välkommet. Planen angisvis salunda: "Flera församlingslärares inom Lunds Stift hafva förenat sig att utgöra en tidsskrift af blandade innehåll, fölledes ej ensamt bestyrd för stand-bröder och egentliga wetenskapsmän, utan och för andra kyrkans och allmänna folkbildningens vänner. Theologiska, moraliska och historiska ämnen ärö wäxterligen, de som hufwudsakligen komma att af-handlas, likväl ej med uteblutande af andra kunstforsarter, af witterhet och sön konst; och då wi något gång införa korta granskningar af utkommande böcker i sädernes landet, föle wi ej heller underlåta att särskilt fasta en uppmärksam blick på Stiftsstyrelsens åtgärder i afseende på församlingarne och läro-verken." m. m. "Samling, hofsamhet och sträng orörd utlös-was." Tidsskriften utkommer på obestända tider och eger por-tosrihet.

Innehåll: I.) Något om Presterliga meritär och om wära Stiftsstyrelser. (Sverige är, anmärker Först, det enda land, der en slik orimlighet som de dubbla Meritären reger rum. Flera biskopar hafva dock ej zwekat åtaga sig förtvivrandet härpå, likväl med förklaring att ömma för det i församlingarne tungt gjenande presterstaper. Det sones som wille man i sednare tider anse läroverket vara af högare värde än kyrkan. Hvilka ärö dessa så mycket och ofta beprisade lärodomsprof, som hafva rätt till alt? Nu mera kan man ej anse Magisterbrevet annorlunda än som en orlofsedel, att man tjenst ut på kunstapernas sätt; och hvad de akademiska disputationerna angår, så öfverlefs de sällan sin födelsedag. m. m.) II.) Tankar om Patriawärden, serdeles i städerna. 1) Teckning af den utmärkte Rudelbach (utafsen af Sveriges yppersta litterator). 2) Ett och annat prof på Lundsta Domkapitlets nyligen uppträddade förläger och utfärda resolutio-nar. 4) Reflexioner och sinn berättelser. — III. 1) Neander. (fortsättes). 2) Riksdagsförhandlingar rörande presters förtjenster och prestribisten. (Åtskilliga upplysningar i den omväntade frågan. På föper polemik mot biskop och domkapitlet jämte framhållande af "kyrkoherdarne, såsom tidens rätta tribuni plebis." 3) Recension af Reuterdahls Kyrkhistoria. (Ett mästerprof på frimodighet. "Vi tycka," säger denne granskare om den berömda boken, "att den ej sprider något nytt ljuus öfver en enda händelse." Det var då ej nog, att den för alt stort så ofta blundande publicismen skulle med rotnad förbigå ett arbete, som i så hög grad öfverträffar alt hvad man hörut egt i samma ämne; det skulle öfwen häcklas och misstandas af den dristiga medelmåttan och oförståndet.) 4) Wördsamt Memorial.

*) Reuterdahls närmaste föregångare Thomae har åtven i denna tidning wid recensionen af Münsterborde blifvit ifogkommen på ett sätt, som Ref. anser orättvist. Vi hade icke väntat en så fördomande uttaga af en recensent som några nummer förr, i kanslau af sitt ansvarsfulla fall, utropat: Letne all möjlig förfjens. Thomae arbete har öfvervägande brister, men wittar åtminstone om i hårdfighter och nit för sak. Samre förfog har Th. hast för händar.